

A 1937 fix.

Dr. 4. Ra. 5

Summi (?)

BONI CIVILIS
Delineatio
ad

Letargos & Theorini sententia

PHILOSOPHIAE
MORALIS PRÆCEPTA
accommodata

Sophia

Quam

Summi itidem Boni Cœlestis
auspiciis

Gymnasticæ velitationis gratia

In Illustri Banovicensium Athenæo

PRÆSIDE

M. Jacobo Faschko Briznensi, Gymnasij
ibidem Rectore,

Proponit Respondens,

Andreas Faschko Briznensis, ejusdem
Gymnasij Alumnus.

Ad diem 14. Junij heris & loco
convenietis,

ANNO:

M. DC. L. I.

TRENCHINIA

Permissu Superintendentali.

Typis Laurentij Benjamin ab Ha...

Philosophia

Non est... in... a facie... onco...

15 42/30

Generosus, Amp...

VIRI

DN: JUD

ET SENATORIBUS UNIVERS.

In Regia Liberaq; Republica Briznensi.

Dnn.

Patronis & Fautoribus omni pietate colendis.

Ut &

*Reverendâ Dignitate, Morumq; & fidei
Sinceritate Clarissimis*

VIRIS,

Dn. ELIÆ FASCHKO,

**Pastori Ecclesie Peklanen: & Ven. Cont. Sarosien:
Seniori meritisimo.**

Dn. PAULO FASCHKO,

Antistiti Ecclesie Szentivan: dignissimo.

Dnn. Patruis Parentum loco habendis

**Has suorum studiorum primitias
dicat & consecrat**

And; Faschko Briznensis,

Philosop
disputati
mus otio
quin poti
moveam
cè exami
cto ordi
plurimor
ex dibilit
Externum
Summun
nanc trac
etenim co
ad vitâ h

Q240
4

2

DISPUTATIONIS
de
SUMMO BONO,
Præloquium.

Ultum posse cum in omnibus rebus, tum præcipuè in arte literaria Exercitationum laborem cuius palam & conspicuum est. Quare cum paulò ante hac inchoata est à nobis Philosophiæ Moralis, quam Ethicam vocant, publica disputatio atq; enucleatio, nunc omninò non debemus otio marcescere ut desistamus à cœpto nostro, quin potius pro viribus facultatis nostræ eam promoveamus ac dilatemus. Proposita igitur & publicè examinata in nupero conventu *Ethicæ naturæ*, recto ordine, (& quidem non ex ostentatione, qualis plurimorum malevolorum de nobis est opinio, verum ex dicitur Præceptoribus obedientiâ) ad *Finem ipsius Externum*, qui est Summa hac in vita felicitas, sive Summum Bonum provehimur, ab eoq; nostram hanc tractationem ordimur & auspicamur. Hujus etenim cognitio teste Picol. grad 9. c. 1. tam magnum ad vitam hanc rectè instituendam affert momentum,

▲;

ut eâ

ut eâ destituti nedum ignoremus quo tendamus, verum insuper nec ritè homines, nec mentis compotes judicari mereamur. Quare ne istam incurramus animadversionē *Summi Boni naturam ordine*, atq; *tylo simplici*, animus est in chartam conjicere. Quod dum facimus divinum primò implorantes auxilium & gratiam, Tuam, lector candide, animi exposcimus benevolentiam & favorem.

Sit igitur Thesis.

I. **A**rist. lib. 1. Eth. Nicom. c. 3. Eruditi inquit est eatenus exactam in uno quoq; genere explicationem requirere, quatenus rei ipsius natura pati potest. Quod ipsum & nos considerantes, dum nullum alium naturæ Summum Bonum pertractandæ convenientiorem invenimus ordinem, optimo jure nos facturos putavimus, si tanquam *Thematis simplicis* juxta Quatuor Quæstionum Genera considerationem instituerimus.

II. Ac proinde Tractationis Onomatologicæ, quæ ad Quæstionem, *Quid sit?* Pertinet, Etymologiam & Homonymiam, ne plures quàm temporis exoptulat ratio nascantur pagellæ, omittentes, Tertiam solummodo partem quæ est ipsa Synonymia, perpendemus.

III Variis a. nominibus & appellationibus tam Græcis quàm etiam Latinis apud Philosophos Summum B, insignitur. Et *Græcis* quidem dicitur 1. *εὐδαιμονία* idq; ἀπο τῆς ἀγαθῆς δαίμονος, vel quod ὁ ἀγαθὸς δαίμων i. e. animus bonus eam habeat felicitatem: vel quod bonus genius, & non malus ad eam perducere soleat. 2. *εὐζωία* ἀπὸ τῆς εὐζῆν bene vivendo: tum quod felicitas in rectitudine vitæ constitua-

stituator; faciat. 3. *εὐδαιμονία* S. Boni sunt instrumta 4. *μακαριότης* est à maximis & vera dicitur *εὐδαιμονία* Summū B. ne bona quæ nominaturitas & felicitas

IV. *Latinitas*, finis plurimis a Quibus in quod sit ex di, recteque natura, ut tremum ma

V. Viso mur, quæ mus, suffi tamen neq; num confir

VI. Præ tium ut est dam vitæ g vel absolut ad hanc vi

statur; tūm quod vitam hominis rectam sive beatam
faciat. 3. εὐτυχία, quod nonnulli in copia bonorum fortu-
nae S. Bonum collocarunt; vel quod ex sententia Aristote-
lis sunt instrumenta sine quibus homo non valet esse felix.
4. μακαρισμός sive μακαριότης, i.e. beatitudo ἀπὸ τῆς μάλιστα χάρι-
τος à maximè gaudendo, eo quòd hæc beatitudo sine sin-
cera & vera voluptate sive gaudio fieri non potest. 5.
dicitur εὐπραξία ἀπὸ τῆς εὐπραγίας h. e. benè agendo, eo quòd
Summū B. ut ex definitione inferiùs intelligetur, in actio-
ne bona, quæ est secundum virtutem consistat. Tandem 6.
nominatur τὸ ἀγαθόν, eo quòd in eo summa consistat bo-
nitas & felicitas.

IV. Latinis verò Summum B. dicitur *felicitas*, *beati-
tudo*, *finis hominis*, *beata vita*, scil. civilis, & aliis quàm
plurimis apud authores passim occurrentibus nominib⁹.
Quibus innuere volunt S. B. nomine se id intelligere,
quod sit extremū, quod ultimum, quo omnia benè viren-
di, rectèq; faciendi consilia referantur, quod sequatur
natura, ut summum ex rebus expetendis, quodvè ut ex-
tremum malorum fugiat. Vide Cicer. lib. 1. de finibus.

V. Viso ergò Nomine ad Quæstionem εἰ ἐστὶ progredi-
mur, quam quidem optimo jure omittere posse-
mus, suffragante Philosopho lib. 1. Post. anal. c. 8. t. 76.
tamen nequa dubitationis ratio relinquatur, dari S. Bo-
num confirmabimus, hæc duo prius observaturi.

VI. Primò. *Vitam hanc Dupliciter considerari*,
tūm ut est via ad futuram; tūm in se ut definitum quen-
dam vitæ gradum. Secundò, *Summum B. esse Duplex*:
vel absolutum & ἀπλῶς summum; vel secundum quid &
ad hanc vitam restrictum.

VII.

VII. Inde concludimus, 1. S Bonum in hæc vita pro-
ut est via ad alteram solum spe, non absolutè natum est
inveniri, non enim in peregrinatione, sed patria; non in
cursu, sed termino cursus: non in pugna, sed in victoria
reperitur, cum sit ipsa corona & præmium.

VIII. 2. Colligimus In hac mortali vita in se scil con-
siderata, Felicitatem absolutam & Summum simpliciter
bonum homini obvenire planè non posse; idq; propter
corporis fragilitatem & bonorum fortunæ inconstanti-
& quemadmodum integritas semel amissa perfectè non
instituatur, nisi post hanc demum vitam, ut fides docet;
ita nec bonum tam absolutum, omnique ex parte perfe-
ctum, nisi tum demum reperabitur.

IX. Talem Felicitatem summam, sive Summum ab-
solutè Bonum, cum ad institutum nostrum non pertine-
at, ad forum Theologorum relegamus. Bonum n. homi-
nis secundum quid summum, sive ad hanc præsentem
vitam restrictum Philosophia solummodo inquirat.

X. Hujus ex ipsa virtutis Divisione, in *Theoreticum*
& *Practicum*, resultat distinctio. Illud igitur ex perfecta
virtute intellectuali; hoc verò ex morali provenit Theo-
retici exactam hic instituerè tractationem nostri instituti
non est, quia non quarim⁹ felicitatem Contemplativam,
sed Practicam. Unde & Philosophus in Ethicis suis Theo-
reticum *πραχτικόν* solummodo pertractat, neq; sine alio,
quam ut S. B. Civilis natura rectius intelligeretur, distin-
ctio ostenderetur, utq; boni Politici ad Theoreticum or-
dinatio innotesceret ac manifesta esset.

XI. Notamus tamen hic membra divisionis hujus
esse quidem distincta, sed non opposita, non enim se se ex
Subjecto mutuo pellunt; sed subsequuntur, unde ex his
duo-

duobus ho-
te perfecta

XII.

bamus Ar-
ctiones no-
mus, desir-
rum natu-
primam
est id &
ralis non
frustrà.

Id bonum
refertur, e-
cundum
tale bonu-
quolibet.)
nd est in a-
dam, ne
do, in infi-
nus & irri-

XIII.

felicitate
stendimus
stionem C
& confide

XIV.

Efficient
motam &
Deum, qu
perfectiss
ma & per

duobus honoris gradibus beatitudo Civilis omni ex parte perfecta, & junctis membris absoluta consurgit.

XII. *Istam in rerum natura dari* hoc sequenti probamus Argumento: Id in quo omnia studia, omnesque actiones nostrae, quas quidem propter hanc vitam suscipimus, desinunt, & ad quod omnia reliqua referuntur, in rerum natura datur. Atqui actio secundum virtutem optimam & perfectissimam, quae dicitur Civilis felicitas est id &. Ergo. Major probatur, quia appetitus naturalis non est frustraneus, cum Deus & natura nihil faciant frustra. Minor etiam confirmatur tali Prosyllogismo: Id bonum quod ad ulteriorem finem non dirigitur neque refertur, est summum & ultimum. Atqui operatio secundum Virtutem, quae vocatur Summum Bonum, est tale bonum. E. Major iterum confirmatur ex Aristotele, (quolibet). Ethic. Nic. c. 2. Necessarium inquit, omnino est in actionibus humanis summum esse finem quendam, ne appetitus noster unum propter aliud expetendo, in infinitum, a quo natura abhorret progrediatur, vanus & irritus fiat.

XIII. Evictum igitur haecenus est Summum B. sive felicitatem, non absolutam, sed talem, qualem supra ostendimus in rerum natura dari & inveniri. Iam Quaestionem *Cur sit?* ad quam Causarum refertur tractatio, & consideratio, perpendemus.

XIV. Causam S. Boni Externam, & quidem primo *Efficientem* quod attinet eam statuimus Duplicem, Remotam & Proximam. *Remotam* esse dicimus ipsum Deum, quia cum Summum Bonum est nobilissimum & perfectissimum bonum, ideo etiam non nisi a nobilissima & perfectissima causa, qualis est solus Deus, fluere & prove-

provenire debet. Unde & Philosophus, lib. 1, Nic. e. 9. Si quid, inquit, aliquid aliud à Deo hominibus detur donum, verisimile est felicitatem quoque exhiberi, ac tantò magis, quantò ipsa omnium humanarum rerum optima. Et Tyrius: Revera nullum bonum est, quod non originem a Deo trahat.

XV. *Proximam* autem ac immediatam, ipsum hominem, constituimus. Is etenim Summum Bonum quod velut palma à Deo ipsi proponitur esse factione, disciplinâ, diligentia, ac industriâ assequitur & acquirit quandoquidem certum est, non ociosos, sed negotiosos felicitate coronari.

XVI. *Finis* est etiam Duplex: alius & alius verò. Finis & sive cuius gratia nullus assignari nec potest, nec debet, cum certissimum sit, Summum B. solum sui grati, à non verò alterius optari. Finis verò sive cui, sunt homines in societate viventes, ob hos n. potissimum S. Bonum institutum est, ut scil. eos beatos efficiat, bonosque & ad quavis honesta agenda idoneos reddat.

XVII. Iam ut *Internas* quoque attingamus; *Formam* in operatione ex virtute promanante collocari statuimus. Ea namque nos intrinsecus perficit, ea Summum B. constituit, ab aliis, utpote ab otio & habitu distinguit. Ut n. uniuscujusque rei bonitas & perfectio operatione & opere estimatur: sic quoque beatitudo, quæ hominis bonum & perfectio est, ex eius operatione propria, proprioque opere rectè iudicatur.

XVIII. *Materia* beatitudinis *Ex qua*, nulla est, *In qua* verò ipsa anima constituitur, Eaque 1. non vivens,

vens, ista e
2. Sentiens
nis est: Sed
ab aliis sepa

XIX
tuimus, B
tione; J
quodvis irr
ones ex vir
quia & hi a
rit & virtut
possunt, ni
as, beatum
ac immutat
vita conting

XX.
Græcorum
beatum cen
-Ultima ser

A
demum po
dicendum j
losophi, m
ex virtute p
citatem aff

XXI.
minem hac
spondemus
miseriæ sit

p. 1. Nic. c. 9.
inibus detur
exhiberi, ac
um rerum o.
t, quod non

ipsum homi-
onum quod
one, disci-
quirit quan-
iolos felici.

lius verò d.
potest, nec
n sui grati, a
ti, sunt ho-
num S. Bo-
bonoique

us; For-
llocari sta-
Summum
bitu distin-
ctio opera-
que ho-
de propria,

nulla est,
non vi-
vens,

vens, ista enim animæ potentia est etiam in plantis; non
2. *Sentiens* quatenus talis est, nam & hæc brutis commu-
nis est: Sed *Rationalis*, quæ soli homini propria, eum
ab aliis separat & distingvit.

XIX. *Subiectum Summi B.* ipsum hominem sta-
tuimus. Excludimus itaq; à felicitatis hujus participa-
tione; 1. *Bestias*, bovem, scil. equum, &c. aut aliud
quodvis irrationale animal: idq; quia nullum ex iis, acti-
ones ex virtute promanantes edere potest. 2. *Pueros*,
quia & hi ad ejus actionem, quæ perfectam vitam requi-
rit & virtutem, propter ætatem puerilem idonei esse non
possunt, nisi fortè propter spem, quam de puero concipi-
as, beatum eum dicere velis; verùm & hanc infallibilem
ac immutabilem, propter varios fortunæ casus, qui in hac
vita contingere possunt, affirmabit scio nemo.

XX. 3. Excludimus *Mortuos*. Etsi verò Solon
Græcorum sapientissimus neminem hac in vita dici posse
beatum censuerit, sed juxta illud Ovidij lib. 3. *Metamor.*
-Ultima semper. Expectanda dies homini est, diciq; beat?

Ante obitum nemo, supremaque funeradet:
demum post ultimum hujus vitæ terminum verè beatum
dicendum judicabit: Nos tamen sequuti rationem Phi-
losophi, mortuos, propter impotentiam edendæ actionis
ex virtute prodeuntis, nullatenus beatos dici, de iisq; feli-
citatem affirmare posse statuimus.

XXI. Ad misérias v. à Solone objectas, quibus ho-
minem hac in mortalitate subiectum esse certum est Re-
spondemus. 1. *Committi Fallaciam* *ἁπονομίαν* in voce
miseriæ sive miseri. Ea enim sumitur variis modis,
B vel

vel pro inope & indigo; vel pro homine *abjecti animi*; vel denique pro homine *sceleribus mancipato*. Prima Summo Bono nihil officit: Secunda in virum bonum non cadit: Tertia verò quæ Ethica proprie est Summo Bono opponitur, propterea etiam cum eodem simul consistere nequit.

XXII. 2. Dicimus, *Esse felicem*, contingere dupliciter; vel *absolutè*, vel *pro tunc ac tempore determinato*. Homo igitur dum vivit est felix non absolute, sed pro tunc ac temporis conditione, in qua etiam ea quæ alioquin sunt constantissima, etsi rarò interdum tamen labefactari videmus.

XXIII. Sequuntur *Proprietates & Affectiones* Summi B. Illarum apud Philosophos recensentur quam plurimæ, ex quibus nos paucas tantum easq; præcipuas attingemus. I. itaque *Affectio* est, quod scilicet Summum Bonum sit *δικεῖον ἀγαθόν*. i. Eth. Nic. c. 5. h. e. bonum proprium & domesticum, internum, inque optima hominis parte, qualem animam, ejusque facultatem rationalem esse censemus, constitutum. Si n. esset commune cum plantis, vel cum aliis animalibus irrationalibus, tum & boni, & ipsius hominis dignitas, si non planè tolleretur, omninò tamen diminueretur. Igitur quod aliis rebus extra hominem commune est, id Summum Bonum non est.

XXIV. 2. Summum B. est *δυσκίνητον* i. Eth. c. 100 h. e. difficulter mobile, stabile, fixum, constans & immutabile. Etenim attestante Philolopho, Nulla in re humana tanta est firmitudo, quanta in iis actionibus, quæ
cum

cum virtute
ac diuturni
quod non s
facileq; aufe

XXV

fectionem,
alias appeti
perfectissim
solum id qu
Si itaque pr
quid, tunc s

XXVI

ipso contin
cum ut exp
re indignu
se experibil
mum absol
absolute bo
feri debet.
minis studio
paratur.

XXV

bus, firmis
Summo Bon
ex se, & suo
promebant
vit. Deic. 1.
Philosopho
Nos eas hic
plici vivend

cum virtute consentiunt, nam hæc vel scientiis stabiliores
ac diuturniores esse videntur. Unde concludimus, Id
quod non stabile, & fixum, sed inconstans & mutabile,
facileq; auferri potest Summum Bonum esse nequit.

XXV. 3. Felicitatis proprietatem ponimus *Per-*
fectionem, quia Summum Bonum debet esse perfectum,
alias appetitum humanum, qui ut optimum ita quoque
perfectissimum semper appetit, explere non posset, cum
solum id quod est perfectissimum, est etiam optimum.
Si itaque præter Summum Bonum daretur perfectius ali-
quid, tunc S. Bonum non esset summum.

XXVI. 4. Affectionem asserimus *αὐτάρκτησαν* i. e. in se
ipso continentiam, non n. quærit aliud extra se bonum,
cum ut ex præcedenti patet sit perfectissimum, & nulla
re indignum. 5. Debet esse *δι' αὐτοῦ ἀγαπητὸν* h. e. propter
se expetibile, si namque propter aliud expeteretur. Sum-
mum absolutè bonum fieri non posset. Jam verò quod
absolutè bonum non est, id neque pro Summo Bono cen-
seri debet. 6. S. Bonum est *πραττόν* agibile, quoniam ho-
minis studio, labore atque assiduitate invenitur & com-
paratur.

XXVII. Ex his igitur Summi Boni proprietati-
bus, firmisimè atque evidentisimè refellimus varias de
Summo Bono, quas quidem homines non *ex re ipsa*, sed
ex se, & suo vivendi genere, suaque constitutione, de-
promebant opiniones. Tradit. n. August. lib. 19 de Ci-
vit. Deic. 1. Varronem in lib. de Philsoph. cclxxxix
Philosophorum de Summo Bono numerasse opiniones.
Nos eas hic non recensebimus, solummodo eas quæ ex tri-
plici vivendi genere depromuntur refutaturi.

XXIIX. Rectissime autem deducitur, & solidissime
concluditur ex supra adnotatis Proprietatibus Summum
Bonum non consistere. 1. *In voluptate.* 1. Quia Sum-
mum Bonum est homini proprium. Voluptas non est
homini propria, Competit n. etiam brutis, imò magis e-
is competere videtur, quippe quæ non ratione, sed sensu-
um iudicio æstimant. Unde Xysthus Pythagoricus dixit,
Hominem qui à ventre vincitur belluæ similem esse, 2.
Summum Bonum est stabile & firmum. Voluptas non est
stabilis & firma, verum fugax. Ut hac de re elegantissime
Boëtius primus Christianorum Philosophus, Habet, in-
quit, omnis hoc voluptas, Stimulis agit furentes, Apium-
que par volantum, Ubi grata mella fudit, Fugit, & minus
tenaci, Ferit iusta corda morfu.

XXIX. Neque 2. *in Honore,* Namq; 1. Summum
Bonum est domesticum & proprium. Honor non est
homini proprius. Non n. est honorati, sed honorantis,
idque quia partim actio quædam honorantis est; Partim
verò quia magis esse videtur in potestate honorantis,
quam honorati, quippe quorum ille agentis, hic autem
patientis in honoris collatione personam sustinet; 2. Fe-
licitas est *δυσωφάιστος* difficulter, ab eo qui eam adeptus
est, mobilis. At honor non est tale quid. Is namque ex
voluntate & opinione hominum, quæ nimis inconstans
est, proveniens & pendens, facile iterum aufertur, atq; in-
singulas horas mutatur.

XXX. Neque 3. Beatitudo collocatur *in Divitiis.*
Nam divitiæ non propter se expetuntur, sed propter u-
sum quem in vita hac præstant, fraudibus etiam sæpè pa-
rantur, neque possessæ sunt constantissimæ, fluunt n. &
refluunt, & cum sint bona fortunæ, fortunæ etiam inge-
nium

nium e
splende
XX
tis, Quia
dus eun
potest a
dit. C
Olymp
coronan
ennt; it
rectè ag
XX
Summu
ratione
de talen
tionem l
peratio
perfectis
XX
dicatum.
dicatum
Genus vi
dicimus i
rentia ex
ve operat
circumsta
XX
tione oble

nium eas habere oportet. Atqui hæc cum maximè splendere videtur frangitur & concutitur.

XXXI. Tandem 4, non est positum *in habitu virtutis*, Quia habitui virtutis semper superadditur act⁹ secundus eum perficiens, scil. operatio. Deinde possideri potest ab otioso ac dormiente, in quos felicitas minime cadit. Quemadmodum n. ajente Philosopho 1. Ech. 8. in Olympicis certaminibus non pulcherrimi & robustissimi coronantur, sed qui decertant, ex his namq, non nulli vincunt; ita ex honestis probisq, hominibus in vita illi, qui rectè agunt felicitatis compotes fiunt.

XXXII. His ergò remotis & refutatis sententiis, Summum Bonum non in alio, quam *in actione sive operatione ex virtute prodeunte* situm esse statuimus. Unde talem ex superioribus dictis Felicitatis componimus *Operationem Definitivam: Summum Bonum est actio sive operatio animæ rationalis secundum virtutem optimam & perfectissimam in vita perfecta.*

XXXIII. Hanc resolvimus in *Subiectum & Prædicatum*. Subiectum est ipsum Summum Bonum. Prædicatum dispescitur iterum in partes Essentiales definito Genus videlicet & Differentiam Specificam. Genus dicimus ipsam functionem sive operationem. *Differentia* explicat, quænam sit ista propria hominis actio sive operatio, desumiturque partim à causis, partim verò à circumstantia temporis.

XXXIV. Porrò pro uberiori Definitionis explicatione observandum, 1. Per virtutem perfectissimam

B 3

nos

nos debere intelligere illam, quæ omnes singulares virtutes amplexu suo in se continet. Ubi enim totus virtutum chorus ibi perfectio, cum virtutes simul sumptæ, quasi unam constituent perfectam, singulæ verò & seorsim positæ imperfectæ sint. Talis virtus in Contemplativis *Sapientia*; in activis verò *Universalis Justitia* intelligitur, quia mediante illa Intellectus omnia contemplatur, inquirat, indagat, & ad Deum proximè accedit; hæc autem juxta illud: *Justitia in se se virtutes continet omnes.*

2. Illam actionem quæ perfectam vitam requirit in duobus potissimum consistere. 1. In temporis *diuturnitate*. 2. *Constantia* & perseverantia in actionibus virtutum, ne fiat aliqua interruptio; per turpes actiones & scelera, quibus ista *Civilis felicitas* inquinatur & labefactatur.

XXXV. Ultimo loco *Accidentia* felicitatis notamus. *Primaria* quidem, quæ alias effectus proprii appellari solent, sunt *quo ad animum*, bona conscientia secum tranquillitatem animi, & lætitiæ cordis gerens; quo ad *Corpus*, est *Sanitas*, nam oportet ut & corpus valeat & alimenta & cœtera suppetant, ait *Philos.* 1. *Eth.* Nic. c. 8. *Secundaria* verò sunt bona extranea, ut est, bona fama, honor, amicitia, divitiæ. Distingvimus autem hic inter *Summi Boni essentiam* & *constitutionem*; seu inter *Summum Bonum ipsum*, & *ejus instrumenta* seu media. Etsi felicitas in his ipsis non consistat, sive hæc ipsa felicitatem non constituent, his tamen carere vel non potest, vel agrè admodum. Cui namq; nulla omnino

nò fort
cum pri
micorur
quam in
frustra a
cap. 13.
Ta
men & p

☞☞☞☞☞☞☞☞

I. V
rant,
non e
Cont
II. The
sed p
tentia

F
Tu

Fama vere nunc atq; Mors concussa
 Martis ad arma vocant tympana vocq; Tuba
 Mithras, variis confluit in usus,
 for Galeas, gladios, spicula, scuta, globos,
 Anglia jam puerum, radiat fulgentibus armis,
 Gallus & Hispania castra longae habet
 Hinc Princeps daci, Minus gens Suevica pugnat.
 Perfidy Moschorum simul arma caput.
 Eggregio Brivius virtutis Amate Carus,
 Dacum auxilio cogit ire domum
 Ni tunc Armeniae inrent classibus Orbem
 Coeli, in nostram ruet.

Sicut in
 17.

in
 17.

Non tibi per auras astra
 Venit.

nitnum...